

Μιάν αβγή πού περπατούσαμε από κάτω από τις πορτοκαλιές και μιλούσαμε για χιλιά δυο πράματα, μού μίλησε και για τους «Λεκαπηνούς».

— Ξέρεις, τήνε τέλειωσα και τήν τετάρτη πράξη!

— Όστε πάει όλο τό δράμα;

— Όχι! Τή δεύτερη και τήν τρίτη τις άφησα γι' άργότερα. Έγραφα τήν τετάρτη... Σου τό είπα πριν πώς παντρεύτηκε κ' η Μάρθα... Πήγε βλέπεις καπετάνο κι αυτή, κ' ήθελε ο γάμος της νά μημονεντεί στους «Λεκαπηνούς»...

Τά χειρόγραφα δέν πάει μαζί του νά μου τά διαβάσει. Τέχε στήν Άθήνα. Μά μού τή δηγήθηκε δάη τήν πράξη. Μου μίλησε πάλι και για τήν κόρη πού άγαπούσε και πού τήν ήλεγε Μάρθα—αυτή είναι η Μάρθα της «Μίς Κούζλεϊ» και των «Λεκαπηνών», κι απ' αυτή πήρε άφορηή νά γράψει τό «βιβλίον των Σουτρυμίων»—και μού άπάγγειλε, γιατί τά θυμότανε άπόξω, τά θαυμάσει λόγια πού λέει παραμιλητός για τήν «πατριδα των ρόδων» ή Μάρθα πόν Περικλή—γιατί ο Περικλής πού δράμ αυτό είναι ο ίδιος ο Καμπίσης:

— «... Κοιτάχτε αυτή τή γλάστρα με τά ρόδα.

Ά, αυτά τά ρόδα τ' Απριλιάτικα πού τά χάνουμε ή Δοκούστα, έχουνε πατριδα. Πόσο εδωχισμένες είναι οι τριανταφυλλιές. Είναι καυφορμένες εκεί πού φέρωσαν. Γύρω τους συγκεντρώνουν όλο τον κόσμο τους. Η ζωή τους κι ο θάνατός τους σ'όν τόπο της γέννησής τους πάντα. Ο ίδιος πάντα άερας. Μ' ένοείτε; Έχουν πατριδα μιά πατριδα όρισμένη...»

Στά χειρόγραφα πού μού χάρισε ή μάνα του διέ βρήκα ούτε γραμμή άλλη από τους «Λεκαπηνούς». Ο,τι δημοσίεψα μονάχα.

Α. Η. Τ.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

(Δίβρη του δήμου Λαμπείας της Ηλείας).

Όντας τ' στοιχειά του τόπου έπάλειαν άναμεταξύ τους, γινωμένα σάν άλογα ψαρά και σάν άλογα ντοριά, ένίκησε τό τωρινό στοιχειό, και έδιωξε τό άλλο μ' αυτή τήν τέχνη. Έσκασε πρώτα με τό πόδι του τή γη και έρτειασε λάκκο και έκρυψε μέσα έναν άνθρωπο, και του έδωσε μιά σιδεροματσούκα και τίν έδιάταξε νά χτυπάη τό άλλο στοιχειό σ'ό ζερβύ ριζαύτι και έτσι τό ένίκησε και τό έδιωξε. Άπάνου όμως σ'όν πόλεμο, κάποτε ο κρυμμένος άνθρωπος έβήρεγε κατά λάθος τους φίλους του, και τότες εκείνοι έφωναζανε τό σύνθημα: «Κομμάς σ'τά χέρια σου!» Και ο άνθρωπος έκταλάβχινε τό λάθος και δέν ζανχτύπαγε τους φίλους του.

λευτος εκεί, τό ανάγκασε τέλος νάλλάξη τό δρόμο του, κατακουρασμένο από τήν άγωνία.

— Άκούτ' εκεί δύναμη! αυτό καταντάει... άδιαντροπιά! Και όμως... νά, πού ένα τέτοιο δά βραχάκι σέ κάνει όποιος θέλει, και νά μ'ήν κουνιέται απ' τον τόπο του!... Καθώς καταλαβαίνω... ή πλιό άναπαμένη και μπέικη ζωή είναι του βράχου!... Δέ θάταν άσκημο, Νεραϊδούλα μου, νά με σταματήσης εδώ πά, νά πήξω, νά κρυσταλλώσω και νά σου γίνω άτάλευτος και δυνατός... σάν και του λόγου του!

— Ό,τι είπε και έγινε.

Η χρυσομαλλούσα Νεραϊδούλα του χτυπάει με τό διαμαντένιο ραβδάκι της τό ποταμάκι, άφρισμένο ακόμα, και άμέτως όλο εκείνο τό δροσερό νεράκι, έγινε άκατασπρος βράχος... άπάνου όμως στή ράχη του άλλου βράχου, πού έβασάνιζε τό ποταμάκι νάλλάξη τό δρόμο του!

— Νά ζωή, είπε τότε περίχαρος ο νέος βράχος! Άνάπαψη και βραχοκαβαλαρία! Δροσιά και ύπνος! Θά ξεκουραστώ τέλος!

Τήν άλλη μέρα βλέπει δυο άνθρωπους, νάρχουνται κατά τό μέρος του. Ο ένας έφαινότανε σάν περιβολάρης, ο άλλος άρχατικός: έκρατούσε ο δεύτε-

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ: Για τήν Ελλάδα Δρ. 10.—Για τό Έξωτερικό φρ. 10

20 λεπτά τό κάθε φύλλο λεπτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κώσκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Ύπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τραχιδοδρομίου (Όφθαλματρειών) Σταθμού ύπουργείου Σιδηροδρομίου (Όμονοια)στο καρποπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια, και στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομη του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟ

βιβλίο δημοσιεύουν οι «Καιροί». Αίτοι τό είπανε εροητευτικό». Έμεις δέν τό λέμε. Γιατί τό βιβλίο της κοιτέσας Ριαγκούο νάθε άλλο είναι παρά γοητευτικό. Αν κανένας Ρωμιός δημοσίευε τέτοιο βιβλίο για τήν πατριδα του—άν δηλ. κανένας Ρωμιός άγονότανε τήν πατριδα του και γνώτανε Βούλγαρος ή Ίταλός ελίκκος, μόνο και μόνο γιατί ο Θεοτόκης είναι προσηυπουργός, ή ο Μισορώτης καθηγητής του Πανεπιστημίου, ή για καμ'άλλη τέτοια άφορηή.— ο Ρωμιός αυτός θάτανε προδότης κ' οι «Καιροί» πρώτοι θά τότε λούζανε με τό πιο βρωμιακό επίθετο.

Άπάνου κάτω κάτω τέτοιο, ίσως και χειρότερο, κάνει σήμερα ή κοιτέσσα Ριαγκούο. Διανοολογώντας τή φυγή της από τή Γαλλία, τήν πατριδα της, τυπώνει μιά φυλλάδα και μās λέει πώς άναγκάστηκε νά φύγει από τήν πατριδα της, γιατί ή πατριδα της

βουτήχτηκε στον εθνικό και πολιτικό βοδωμο, άφου βρεθήκανε μερικοί τίμιοι άνθρωποι νάζητήσουνε τήν αναθεώρηση της δίτης του Δρεπφουδς και μερικοί άλλοι νά κρηγήσουνε—ίσως κι άδυνα—τόν κλήρο.

Τό εροητευτικό βιβλίο γι' αυτές τις δυο σπουδαίες άφορηές καταδικάζει τή Γαλλία ως τό πιο άνήθικο κράτος του κόσμου.

Η εθνεγική κοιτέσσα μās ξεμολογιέται πώς ήθελε. δά κ' έγινε πατριώτισσά μας από άγάπη στήν άρχαία Ελλάδα. Θά της θυμήσουμε λοιπόν και μās τί έλεγε ένας μεγάλος πολίτης της Άρχαίας Ελλάδας, ο Σωκράτης, και νά μās συμπαιδάει:

— Κράμα και νά μή τό ξέρεις, κυρά μου, πώς από τον πιαδρα κι απ' τή μητέρα κι απ' όλους τους άλλους προγόνους, τοίσιμαίτερο πρώτοι είναι ή πατριδα και λαμπρότερο και ιερότερο και σέ πιο τιμημένη σειρά και για τους θεούς και για τους μυαλωμένους άνθρωπους, και πρέπει νά τή σέβεται και πιοτερο νά τους και νά χυδαίεισ πατριδα θυμωμένη πιαδρα πατέρα. Και ή πάν της άποδεχτής τό δίνο σου ή νά κάνεις δου σου προσιτάει, και νά παθαίνεις, αν προσιτάει τίποτε νά πάθει, με ήσυχία, είτε νά χτυπηθείς, είτε νά δεθείς, είτε σέ πηγάει σέ πόλεμο για νά πληρωθείς ή νά πεθάνεις, πρέπει νά τά κάνεις αυτά, κ' έτσι θέλει τό δίνο, κι όχι νά τ'ο αβέβαια μήτε νά γ'ετ'εις...

Άς άνοίξει τον «Κοίτων» ή κυρά νά βρεί τή συνέχεια. Για τους «Καιρούς» και δέ λέμε τίποτα. Αίτοι τήν κυκλοφορία τους κοιτάζουν. Και για τήν κυκλοφορία της μιά Άθηναϊκή φημερίδα όχι μονάχα τό βιβλίο της κοιτέσας βροίσει γοητευτικό, μα και τους Βουλγάρους κομματαξήδες άγρους Φιλέλληνες;

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

τὴν περασμένη βδομάδα, ο φονιάς του άτοχου Κασαβέτη, έφυγε από τά χέρια του νοματάρχη πού τότε συνόδεσε. Καλά έκανε κ' έφυγε ο άνθρωπος. Η Πολιτεία τούδωσε μάχιστα και τά μέσα νά φύγει, άφου ο κ. νοματάρχης, ο έπίσημος δά άντιπρόσωπος της Πολιτείας σ' αυτή τήν περίσταση του φέρθηκε ήμερα κ' εθνεγική, σά φίλος, κι όχι σά φυλάκας.

Αν είτανε στή θέση του κ. Κοιτάη κανένας χωριάτης ή κανένας φτωχός ραγιάς του κ. Λεβίδη, ο κ. νοματάρχης θά τον έδενε πιστάγκωνα και θά τον οδηγούσε ίσια από τό πιδροδρόμο σά μπουνοτρόμια της Μοιραρχίας.

Η Νεραϊδα τώρα ξεκαρδισμένη από τά γέλοια, έρχεται πίσω από τό βράχο, χωρίς νά του είπή τίποτα. Αύτός όμως εξακολουθούσε παγωμένος από τήν τρομάρα του νά λέη:

— Κυρά-Νεραϊδα! Θαρρώ, πώς τό καλύτερο πράμα είναι νά γίνη κανείς... Πετροπελεκητής, πού νά σου χη τέτοια δύναμη νά σου ξεφυτεύη για ένα άπομεσήμερο... βράχο άλκκερο... μάχιστα βράχο άσκλητο! Άχ, και νά έγινόμενα... Πετροπελεκητής!

Η Νεραϊδα ξεκαρδισμένη από τά γέλοια... χωρίς νά δισταξη καθόλου, άκουμπάει τή διαμαντένιο ραβδάκι πού κρατούσε σ'ό κρηνοδάχτυλο χερσικής της άπάνου στήν κορφή του διδυμου βράχου... και γίνηκε άφαντη, σάν Νεραϊδα πού είταν. — Ο Πετροπελεκητής, σάν φρεωτός έπετούσε από τή χροά του... και πριν περάση μιά στιγμή, χωρίς νά τό καταλάβη, χωρίς νά θυμάται τίποτις απ' όλα όσα είδε και έπέρασε, εβρήθηκε κατά τό δειλινό σ'ό παλιό του λατομείο, λέγοντας στους συντρόφους του:

— Καλή νύχτ' άδέρφια! Αύριο έχουμε πληρωμή... θά ξεφαντώσουμε... σάν Θεο!

Σπέτσος

ρος σ'τά χέρι σφυρί και λαστό, ο πρώτος, είτανε καταλασπωμένος χέρια και πόδια.

Άφου έσταθήκανε πίσω από τό διδυμο βράχο, λέει ο περιβολάρης.

— Πετροπελεκητή μου, έτούτη είναι ή δουλειά... τάπομεσήμε, ο κόπιασε νά τον πετάξουμε από δω... μās έμποδίζει, βλέπεις, τό νερό νάρχεται σ'όν κήπο και άναγκάζομαστε νά τό φέρνουμε από κει, πού μās κάνει πολυ κόπο... Τώρα δέν άδειάζεις, άφου δά έδωκες τό λόγο σου άλλου... τί περιμένω όμως ύστερα χωρίς άλλο...

— Θάρθω και ξένονικσε' νάχουμε και κ'τι νά τσιμπήσουμε, κομπάρος... Γεϊκ σου!

Ο πετροπελεκητής έτράβηξε τον πέρα δρόμο, ο περιβολάρης έμπήκε σ'όν κήπο του.

Μά ο νέος βράχος σάν άκουσε τήν διμιλία του περιβολάρη και του πετροπελεκητή, άρχισε νά συλογιέται και πριν του σπάσουν τό κεφάλι νά πονοκεφαλάη και νάναστενάξη καταπικραμένος.

— Χρμ! Άσκημη δουλειά! σάν πολυ δύσκολα τά βράχουμε! Όστε πρώτα πού σου ζήλεψα!... Βράχος! Άκούτ' εκεί! Δηλαδή πούρχεται άξαφνα ο πετροπελεκητής και με τό άλύπητο σφυρί του σου τπάζει τά κόκαλα άψε-σβύσε! Ω τρομερό τέλος, Νεραϊδα μου, Νεραϊδα μου!

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε πως ο κ. Κριάλης έχει προστάτες δυνατούς και πως σε δικαζότανε είχε συντρόφους ένα βουλευτή εκατομμυριούχο και δυο δημοσιογράφους, που θα γελάνε απ' την καρδιά τους σήμερα για τη φυγή του και για τα χαλια της Δημοσύνης μας.

Δω και λίγα χρόνια ένας άλλος κατάδικος, ο κ. Θεοφιλάτος, τώστρηψε από τις φυλακές και δικαιολογώντας τη φυγή του έγραψε πως αναγκάστηκε να φύγει γιατί οι φυλακές μας βρίσκονται σε κακή κατάσταση. Τουλάχιστο ο κ. Κριάλης φάνηκε ευγενικότερος και φεύγοντας δεν έγραψε κανένα γράμμα που να βράζει σ' αυτό τις φυλακές μας.

Η ΛΟΝΤΡΑ

Έχει 6,000,000 κατοίκους κι ως τότε σ' έλο τή 1903 έγιναν εκεί 14 φόντοι, ενώ στην Ελλάδα με 2,000,000 κατοίκους γίνονται 800 κι άπάνου φόντοι τώ χρόνο. Οι μισοί φονιάδες της Λόντρας ήτανε μάλιστα τρελλοί, που δε λογαριάζονται. Θέλετε κι άλλος; Στην Αγγλία τόσο λιγότεφε τώ εγκλημα, που κλείνουνε φυλακές, και στην Ελλάδα τόσο αυξάνει κάθε μέρα που μόνη μας φροντίδα είναι πως να φτειαζουμε περισσότερες φυλακές και πως να μεγαλώσουμε αυτές που υπάρχουνε.

Δε θα ποδμε τίποτα νέο αν ποδμε πως και δω ή Πολιτική έχει χωμένη την ούρίτσα της. Όσο αυστηρά κι αν φανταστοδμε τά δικαστήρια που τιμωρουνε τούς φονιάδες, δεν πρέπει να τάρνηθοδμε πως κ' οι πολιτικοί μας είναι τόσο ισχυροί που κατορθώνουν μια χαρά να ζουδιτερώνουν των δικαστών την αυστηρότητα.

— Κι αν σκοτώσω τι θα πάθω; σου λέει ο κάθε παλιάνθρωπος. Θα δικαστώ, μ' ας είναι καλά ο βουλευτής μου που θα με βγάλει, ύστερ' από λίγο, δζω.

Ο σημερινός μάλιστα Υπουργός της Δικαιοσύνης, τώ κόμμα του με τέτσια ρουσφετάκια τώ δημιούργησε. Όλοι τώ ξέρουνε και τώ λένε αυτό.

Λέμε δω κι εμπρός να δημοσιεύουμε τώ βδομαδιατικό φονοπάζαρο, πόσοι δηλ. φόντοι, πληγωμοί, βιασμοί και κλειψίες γίνονται τή βδομάδα. Κάτι τέτσιο έκανε μια φορά κ' έναν καιρό ή «Εφημερίδα» του Ρούκη, δημοσιεύοντας κάθε μζνα τόν «Εγκληματικόν απολογισμόν» μ' με δλα τά νοδμερα που κατάστρωνε και μ' δλα τάρθρα πουγραφε, οι φόντοι δε λιγοστεψανε. Τώ ίδιο αποτέλεσμα θα φέρει και τώ βδομαδιατικό φονοπάζαρο τού «Νουμά» μ' δεν πειράζει. Κι αν δεν λιγοστεψουν οι φόντοι, θα χαρίζουμε τουλάχιστο κάθε βδομάδα με τώ φονοπάζαρο έναν καθρέφτη στόν κ. Υπουργό των Έσωτερικών για να βλέπει τή μούρη του.

ΑΠΑΝΩ

σ' οσα γράψαμε στο περασμένο φύλλο για τις αδιάντροπες ρεκλάμες των συριλιδολόγων, λάβαμ' ένα γράμμα από κάποιον επιστήμονα, γιομάτο από γνωστικές και σωπτες ιδέες που λυπούμαστε γιατί δεν περισσεύει ο τόπος να τώ δημοσιεύουμε άλλωχρο.

Μέσα σ' άλλα σωπα, μ'α γράφει ο φίλος μας πως τώ καιό που γίνεται με τις ρεκλάμες μπορούσε αξιόλογο να τώ γιαιτρέψει ή Γικτοική εταιρία, δημοσιεύοντας στις εφημερίδες μια διαμκρτύρηση κατά της σαυλιτανικής αίστης και δηλώνοντας πως δεν αναγνωρίζει για επιστήμονα τόν κάθε γιατρό που ξεχνάει τή ντροπή και τήν επιστημονική αξιοπρέπεια στις ρεκλάμες του.

Καλά και άγια τά λόγια τού φίλου μας. Μά

δε μ'α λέει, παρακαλούμε, ποιά εφημερίδα θα δεχτεί μια τέτσια δημοσίεψη, αφού ένα από τά ταχτικά είσοδήματα της κάθε φημερίδας είναι κ' οι ρεκλάμες των γιατρών;

Ο κ. Σμολένσκος απαγόρεψε στους στρατιωτικούς γιατρούς να δημοσιεύουν ρεκλάμες στις εφημερίδες, αν και οι στρατ. γιατροί πάντα σεμνές ρεκλάμες δημοσιεύανε. Ξέρετε τώρα γιατί ή κ. Σμολένσκος έλαβε αυτό τώ μέτρο; Δω πιά είναι να φριξει κανένας! Γιατί τού τώ σφυρίζανε οι άλλοι γιατροί, οι ρεκλαματζήδες, μ' ανώνυμα γράμματα, πως δεν ταιριάζει σ' επιστήμονες, και μάλιστα στρατιωτικούς, να ζευτελιζονται με ρεκλάμες!

Η ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

πολιτική βδομάδα μπορεί κανένας να πει πως είχανε βδομάδα των δυσχεροστημένων. Μπορεί να τανε και βδομάδα των πικθών τού κ. Θεοτόκη, αφού ο κόντες τήνε πέρκανε όλα μετρώοντας τούς φίλους του, μ' οι δυσχεροστημένοι παιζανε σ' αυτή τόν πρώτο ρόλο.

Οι εφημερίδες μ'α τούς αραδιάζανε κάθε μέρα έναν έναν με τόνονά τους, και με τούς λόγους της δυσχεροσκείας τους.

Ο κ. δεινα είναι δυσχεροστημένος με τώ Υπουργό γιατί δεν τού διόρισανε δυο δημοδιδασκάλους. Ο κ. τάδε, δυσχεροστημένος γιατί δεν έγινε υπουργός. Ο άλλος, γιατί δεν ξέρουμε και μεις τί τού άρνηθήκανε. Όλοι, βλέπετε, για σπουδαίους και για πατριωτικούς λόγους.

Αυτά όμως δεν πρέπει να ζιππάζουμε πιά κανέναν αφού ή πολιτική μας αδιαντροπιά έφτασε στο άπροχώρητο. Μ'α και ή βλακεία που δέρνει έμ'α τούς ψηφοφόρους δε βρίσκεται, από χρόνια τώρα, σε καλύτερο σημείο.

ΠΕΡΣΥ

για τήν «Ορεστεία» οι «Αθήνες» τού κ. Πώπ χαλάσανε τόν κόσμο φωνάζοντας πως είναι θεβήλωση να μεταφράζεται κ' ένας ακόμα στίχος αρχαίος στη δημοτική Κ' έτσι χάρις σ' αυτή τήν αρχή των «Αθηνών» — γιατί έχουν κ' οι «Αθήνες», όπως και κάθε άλλη φημερίδα Αθηναϊκή, άρχές — καμαρώσαμε τις κρύες και παγωμένες μεταφράσεις τού Βλάχου και τού Βουτυρά

Φέτος, οι «Αθήνες» άρχισανε από τήν περασμένη Πέμπτη να δημοσιεύουνε τήν «Αντιγόνη» τού κ. Μίνου, για να γίνει, λένε, τάχα σύγκριση της ευσυνήδητης δουλιξ τού Μίνου, με τή δουλιξ τού Βλάχου και τού Βουτυρά,

Αυτό λένε οι «Αθήνες». Ίσως κι ο κόσμος, που χάρτει ανεξέστατα κάθε μπαγκποντιξ, αυτό θα πει. Μ'α έμεις λέμε, κι αυτό είναι τώ σωστό, πως οι «Αθήνες», που σε τέτσια ζητήματα δε μπορούνε να χουνε καμιά αρχή, όπως κοροϊδέσανε πέρσο τώ κόσμο με τά «Ορεστειακά», έτσι τότε κοροϊδούουνε και φέτος με τήν «Αντιγόνη», γιατί για τόν κ. Πώπ μια βεβήλωση αρχαίου ή νεωτέρου κειμένου υπάρχει, εκείνη που δεν τού επιτρέπει να ζήσει τήν κυκλοφορία της φημερίδας του.

—ΚΑΙ ΤΩΡΑ

τί θα κάνει ο κ. Πρόεδρος; έρωτχσε κάποιος τήν Πέμπτη τάπομεσήμερο, ύστερ' από τήν εκλογή τού κ. Μπουφίδη.

- Θα προεδρεύει!
- Και ή Βουλή;
- Θα κοροϊδέσει!
- Και ή Κυβέρνηση;
- Θα ραχατεύει!

- Κι ο Ζαίμης;
- Θα ψαρεύει!
- Κι ο Ντεληγιάννης;
- Θα ένεδρεύει!
- Κι ο Λαός;
- Θα ποκρεύει!

Τήν τελευταία αποκριτική απάντηση τήνε βρίσκουμε κάπως σκοτεινή. Ίως θα ποκρεύει ο λαός; Γλεντώντας με τά πολιτικά κροναθάλια που παρασταίνονται, μ' έξοδά του, τώσον καιρό τώρα; Άλλη εξήγηση δε βρίσκουμε στην σκοτεινή αυτή απάντηση. Κάποιος άλλος είπε πως ο Λαός «θα γριεύει», όταν βλέπει τούς άλλους να ραχατεύουν και να κοροϊδούουν και να ρητορεύουν, μ'α δεν τώ πιστεύουμε. Τέτσιο σκαδάδι δεν έδειξε, μ'α ούτε φαίνεται να δείξει ο λαός μας; γιατί αν άγριεσε λίγο, ή μασκαράτα θα περιοριζότανε

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

Άνήμερα τού Παγγελισμού οι προκομένες οι γυναίκες που αναθρέφουνε μεταζοσκώληκα, θα πάρουν τώ σπόρο να τόνε πίνε στην εκκλησια για να λειτουργηθή και προκόψει τώ σκουλήκι. Αυτό τώ πράμα, αν και δεν έχει ανάγκη από διαβάσματα ο κουκουλόσπορος, επειδή γίνεται από συνήθεια δεν πειράζει, ως γίνεται. Ένα άλλο όμως που γίνεται ύστερ' απ' τή λειτουργία, να βάζουνε διαλαθή τόν κουκουλόσπορο στο κόρφο τους για να τόνε κλωσήσουνε κι ανοίξει ή, όπως άλλοιως λένε, να κολαφτή, δ'ν είναι καλό γιατί ως ή τέχνη απόδειξε τρανά, ο κουκουλόσπορος ανασένει και έχει χρεία απ' άερα, αυτού δε τόν κόρφο μπορεί να βρίσκει μαλακοσζ, αλλ' απ' άερα δε βρίσκει για να νασάνη κελξ' για τούτο, ως παρατηρήσανε πολλοί από κείνους που δουλεύουνε συστηματικά τή μεταζοσκωληκοτροφία, τω σκουλήκι που θάβγει δεν προκόφτει και δώνει λιγοστο και πρόστυχο μεταζι.

Ο κουκουλόσπορος δεν πρέπει να χη στην αρχή της κόλαψης μεγάλη ζέστα, καθώς έχει ο κόρφο της γυναίκας 35—36 γράδα, γιατί καθώς ούλοι ξέρετε τόν κουκουλόσπορο τώ χειμώνα τόνε φυλάμε σε βορεινή κάμαρα για να βαστιέται καλά. Σκεφθήτε λοιπόν αν μπορεί να προκόψη τέτοιος σπόρος, αφού τή μια μέρα βρίσκεται σε ζέστα 10 γραδώνε, οσα έχει ή κάμαρα που ζεχειμωνιάζει, και τήν άλλη μέρα σε 36 γράδα που χη ο κόρφο της γυναίκας, και όταν σκάσει και βγούν τά σκουληκάκια σε κάμποσες μέρες και θα τά βάλουμε άπάνω στην κλωμωτή για να τά ταιζουμε, θα χη τήν ζέστα της κάμαρας δηλ. 12—15 γράδα.

Αυτό τώ πράμμα είναι τώ ίδιο όπως στόν άνθρωπο, που κάθεται μέσα σε μπόλικη φωτιά κοντά στο τζικι του και βγαίνει ύστερα δζω στο κρύο και κρπάζει διπλόποντα. Έτσι και τώ σκουλήκι αν δεν πουντιάζει και δεν ψοφάει άμέσως, γίνεται άρρωσταίτικο και ζοδεύουμε για να τώ ταιζουμε για ένα μζνα και περόστερο, κι ύστερα αντί να μ'α φικιάση κουκούλια, ψοφάει στο κλαρί, και αντί για ωφέλεια, χάνουμε και κλαίμε τούς κόπους και τά έξοδα.

Σ' άλλα μέρα έχουνε συνήθειο να κλωσανε τόν κουκουλόσπορο βάζοντας τον μέσα στο ρουσκι (κοπριξ) για ζεστασά, αλλ' κι αυτός ο τρόπος δεν είναι καλός, γιατί καθώς ξέρουμε ούλοι, ή κοπριά δεν είναι τίποτ' άλλο παρ' σπύλια και γιομάτη μικρή-